

ה' רוצה שתהיה יהודי גאה!!!

כיאה ליהודים גאים, תושפעו מכך, ותחילו להרגיש גאווה על היותכם יהודים! זה מדבק.

כמובן, כאשר נתקלים במישהו צריך לומר לו "סליחה", צריך לנהוג בנימוס, אבל צריך לזכור שבעצם הרשעים אינם אלא נוף ורקע סביבתי, לא אנשים!!!

בלי גאווה - אי אפשר להיות יהודי נאמן! "אשר בחר בנו, והבדילנו מן הטועים!" אנחנו צודקים, והם הטועים!

אספר לכם מעשה - הלכתי פעם לבית משוגעים לבקר חולה, היה זה בשעות הלילה, וליווה אותי שומר שחור עור, גבוה כמעט עד התקרה, למען בטחוני.

נכנסנו לאולם גדול בו ישבו כשלוש מאות משוגעים, כולם ישבו והביטו בי, ולפתע החלו לצחוק! הם צחקו על הזקן שלי [באותם ימים, איש לא נהג לגדל זקן].

ברגע הראשון נרתעתי לאחור! זה עושה רושם: שלוש מאות אנשים צוחקים עלי! אולם אז אמרתי לעצמי: "מה אכפת לך? הם משוגעים כולם - אתה תצא מכאן עוד מעט, והם לא".

אין הכוונה שעליו לנשוך ולטרוף את סובביו, אלא לעטות על עצמו שריון לפני יציאה לרחוב, להרגיש אנרגיה ועוצמה פנימית להגן על עצמו מפני השפעות רעות, לחוש את האמת בוערת בעצמותיו, ולברוח אל בית המדרש בכל רגע אפשרי!!!

כדתנן ר' יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים. [ק"ב].

הגאון רבי אבגדור מילר זצוק"ל מעורר שהתכלית של להיות "גיבור כארי" היא "לעשות רצון אביך שבשמים", לא את רצונך שלך!

אחד הדברים שרוצה אביך שבשמים יותר מכל הוא, שתתנגד להשפעה רעה מהסביבה!

יהודי צריך להיות גבור בפנימיותו, חזק אופי, כדי שלא ייסחף לבחור בדרך הקלה של הסביבה המובלת על ידי תאוות בלבד, ואינה חושבת כלום.

רוב רובם של מנהיגי החברה בעולם הינם אנשים חסרי אופי, גם כשהם משדרים עוצמה, האמת היא שאינם אלא עבדים כנועים המסורים בידי התקשורת.

כל האנושות שמחוברת לאותם מנהיגים מתדרדרת ונעשית גרועה יותר ויותר, נשקעת וטובעת במבול של שקר, ורק קבוצה קטנה של בני אדם ניצבת לבדה על אי של אמת - על ישראל גאוותו!

אחד התנאים החשובים ביותר לשמירת הכח והגבורה הפנימיים, להישאר "אנשי חיל", הוא להיות קשורים ומחויבים לגדולי ישראל מאורי האומה!!!

השהייה במחיצתם של צדיקים ואנשים טובים היא כשלעצמה מרפא לנפש - כשפוגשים יהודים שאינם מתביישים ביהדותם -

כמה מצות לאכול בליל הסדר?

של אכילה, כדי להיחשב אכילה.

אמנם עיקר המצווה היא ב'אכילה' - וככל שמוסיף באכילה מרחיב ומגדיל את המצווה, מלבד המצווה הקיומית לדעת הגר"א בכל ימי החג.

אולם **הגאון רבי חיים פיינשטיין זצוק"ל** סבר שאין ענין להרבות באכילה, אלא להרבות בתיאבון.

והמדד לתיאבון מוגבר הוא החשק לאכול יותר, ולכן רבא הרבה בשתיה להגברת התיאבון.

רבא הוה שתי חמרא כולי מעלי יומא דפיסחא כי היכי דניגרריה לליביה דניכול מצה טפי לאורתא. [ק"ז]:

יש להבין מפני מה רבא רצה לאכול בליל הסדר הרבה מצות? מה הענין לאכול יותר מהשיעור הנדרש?

הגאון רבי חיים פיינשטיין שליט"א בהספדו על אביו **הגאון רבי יחיאל מיכל פיינשטיין זצוק"ל** סיפר שאביו היה מתאמץ לאכול בליל פסח הרבה מעבר לכזתים המחוייבים.

ונימוקו כדעת הסוברים ששיעור כזית הוא המידה הפחותה ביותר

מדוע חולקים כבוד לרב - ומבטלים מצוות הסיבה?

אולם תלמידים בפני רבם - גם בני חורין - הדרך המכובדת היא שרק הרב מיסב, ותלמידיו סביבו אוכלים זקופים.

ולכן מעמד כזה אינו נוגד וסותר וצורה של דרך חירות - ויוצאים כך באכילת מצות לכתחילה!

והגאון רבי אברהם ארלנגר שליט"א עורר שהגמרא הזו אמורה ללמד אותנו פרק בהלכות כבוד תלמיד לרבו.

אם פטרו תלמיד ממצות הסיבה בשעת האכילה בליל הסדר - מפני שזו תנוחה לא מכובדת כלפי רבו, על אחת כמה וכמה צריך לחשוב איך לנהוג בשאר השנה.

ואין צריך לומר איך להתנהג בשעה ששומע ומקבל דברי תורה מרבו - שעליו לשבת בצורה הראויה למעלת רבו ותורתו.

מורא רבך כמורא שמים!

איבעיא להו, תלמיד אצל רבו, מאי ת"ש (אמר) אביי כי הוינן בי מר זגין אבירכי דהדדי, כי אתינן לבי רב יוסף אמר לן: לא צריכתו, מורא רבך כמורא שמים. [ק"ח].

יש להבין מדוע לא נחייב את התלמידים לאכול את המצה שלא בפני רבם, כדי שיוכלו לאכול בהסיבה?

ועוד יש להבין איך חולקים כבוד לרב כשהכבוד מבטל מצווה, הרי אין עיצה ואין תבונה נגד ה'?

מבאר **מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל** שיסוד החיוב של הסיבה הוא - שלא תהיה באכילת מצה סתירה לדרך חירות.

אדם רגיל שלא אוכל בהסיבה - נחשב שאכל שלא בדרך חירות, ואינו יוצא ידי חובה.

מידת הנטילה - מחריבה את העולם!

כנען היה ראש הנוטלים, ולכן נקרא ארור!

הקו הזה שזור בכל הצווים שהנחיל לבניו, גם ההוראה לאהוב זה את זה - נועדה לאחד אותם לנופיה מגובשת, כדי לבצע פשעים מאורגנים.

לעומת זאת ניצבת 'כח הנתינה' - מידת החסד, שהיא שורש כל הברכה בעולם, וכל מי שמשתלם במידה זו מברך את כל העולם!

ובראשם עמד אברהם אבינו ע"ה - עמוד החסד בעולם - שכל מי שראה אותו הושפע לטובה ונתרפא.

[דבר זה נרמז בדברי חז"ל בב"ב טז: רבי שמעון בן יוחי אומר אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותו מיד מתרפא]

חמשה דברים צוה כנען את בניו: אהבו זה את זה, ואהבו את הגזל, ואהבו את הזמה, ושנאו את אדוניכם, ואל תדברו אמת. [ק"ג:]

הגאון רבי אליהו אליעזר דסלר זצוק"ל מסביר שהמכנה המשותף לכל הדברים שכנען צוה לבניו הוא - שהם היסוד של קילקולו וקללתו.

הענין הוא ששורש כל הרע בעולם נובע מ'כח נטילה' - אהבת עצמו וחטיפת כל דבר שחוץ ממנו, ליטלו אליו.

הכח הזה הוא המקור לכל המידות הרעות הגזילות והמלחמות, במיוחד כששני נוטלים נפגשים זה בזה - נהיה חורבן!

מדוע יש היום בעולם נטיה לסובלנות?

חלק מהקללות של עיקבתא דמשיחא הוא שאין תוכחת - שלא מקובל להעיר לשני תוכחת מוסר - בעיני רוחניות.

מה שמגלים היום בעולם נטיה לסובלנות וויתורים, צריך לדעת שאינם נובעים ממקום טהור של מידות טובות, אלא אדרבא מרוב השחתה לא רואים פחיתות אפילו בהשחתה הגדולה ביותר - ורק לכן נוהגים כלפיה בסלחנות.

המענין הוא - שאם אדם רואה ברשות הרבים הילך זר, שיש לו איזה חיסרון בבגדו [כמו כובע הפוך] הוא לא יהסס להסב את תשומת ליבו, כדי למנוע ממנו עגמת נפש.

ואילו בצורכי שמים 'לא נעים' להעיר ולהאיר, כיוון שזה 'לא מקובל'...

והאמת היא שאין לך השבת אבידה גדולה מזו!

אם על ממונו וכבודו אתה חס - על רוחו ונשמתו לא כל שכן?

חמשה דברים צוה כנען את בניו: אהבו זה את זה, ואהבו את הגזל, ואהבו את הזמה, ושנאו את אדוניכם, ואל תדברו אמת. [ק"ג:]

ויש להבין - איך מסתדרים הצוויים הללו יחדיו - איך ניתן לטפח אחווה, כשיש ביניהם גזל וזימה?

מסביר **הגאון רבי ירוחם הלוי ליבוויץ זצוק"ל** [המשגיח ממיך] שאם ממבט ראשון נראה שכנען הנחה אותם למידה טובה של אחדות, הרי שלא זו היתה כוונתו.

הרעיון שכנען חתר להנחיל לבניו הוא 'חיה ותן לחיות' - אפשר לעשוק ולפשוע, ללא חשש מביקורת!

כל פושע יוכל להתמיד בסוג הפשעים שנח לו, ככל העולה על רוחו - ללא חשש מטענות שיבואו אליו מצד סוגי פושעים בפשעים אחרים...

מה זוכה המשתתף בברית מילה?

אדם שעברו בו הרהורי תשובה, תועיל לו ההשתתפות בברית ותסייע לו לשוב בתשובה שלמה, וכך יתמרקו עוונותיו.

נשאלת השאלה: אם כך, מה הועילה הבטחתו של הקב"ה לאליהו? הרי למרבה הצער, לא כל המשתתפים בברית המילה אפופים בהרהורי תשובה.

על כך עונה הגרש"ז לכל חטא - מעבר להשפעות הרבות על האדם ודרגתו הרוחנית - יש ריח נורא, אשר הצדיקים אינם מסוגלים לעמוד בו.

ומפני שירא שמים מדיף ריח נעים ונפלא, וחוטא מדיף ריח נורא ודוחה, הבטיח הקב"ה לאליהו, שאותו ריח חטא לא יהיה בברית מילה.

יתכן, אם כן, שחוטא שמשתתף בברית מילה, זו הזדמנות עבורו לשוב בתשובה, שהרי 'מפלס' החטא ירד במעט, אין הוא מדיף ריח רע...

אמנם כשנשאל **מון הגר"ח קניבסקי שליט"א** על המדרש הנזכר אמר שלא קיים מדרש כזה - מה שכן ידוע ומצוי תחת ידינו, הם דברי התוספות הללו - שהמשתתף בסעודת מצווה של ברית מילה, ניצול מדינה של גיהנום.

שבעה מנודין לשמים, אלו הן: יהודי שאין לו אשה וכו', וי"א אף מי שאין מיסב בחבורה של מצוה. [ק"ג:]

ובתוספות כתב: ואין מיסב בסעודת מצוה - היינו סעודת מילה דאמר במדרש דניצול מדינה של גיהנם וכו'.

אומר **הגאון הרב אברהם צבי מרגלית שליט"א** שמקובל בפי הבריות, שמי שמשתתף בברית מילה, מוחלים לו על כל עוונותיו.

ומה המקור לכך? העולם אומרים שכך כתוב במדרש [ה'יבני יששכר] מביא שישנו מדרש כזה, אך לא ראוהו עיניו - יש אומרים שרבי שלמה מקרליון, מחבר השיר 'קה אכסוף', הוא שהביא את המדרש].

ומביאים בשם המדרש, שכאשר הקב"ה גזר על אליהו שישתתף בכל ברית מילה, טען לפניו: 'הלא ברוך ה' כל עם ישראל, גם הרחוקים ביותר, עורכים במסירות נפש ברית מילה לבניהם, כיצד אוכל להשתתף בברית מילה של חוטאים ופושעים? איני יכול לסבול את ריח החטא!'

אמר לו הקב"ה: 'מבטיחך אני, שבכל ברית מילה שתהיה בה, אמחל לעוונותיהם של כל המשתתפים, ועל פי זה העולם אומרים, שהמשתתף בברית מילה, מוחלים לו על כל עוונותיו.'

אך **הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצוק"ל** סבר שאין הדבר כך - היאך יתכן שאדם יהיה חוטא ופושע, וכשיכנס לברית מילה עם בגדיו הצואים, תוך רגע הופך לנקי וצח?

הלא אפילו ביום הכיפורים, עליו נאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל עוונותיכם", אומרים חז"ל שזהו דווקא אם עשה תשובה! לפיכך אמר, שהדבר מועיל רק ביחד עם תשובה.

לתגובות הערות והארות וכן לקבלת הגיליון במייל ניתן לפנות לכתובת: peninim88@gmail.com

הפניינים מלוקטים ונערכים בשינויי עריכה וקיצור נדרשים